

Izhaja

vsak četrtek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

MIR

Glasilno koroških Slovencev.

Velja

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvo lista »Mir« v Celovec,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.

Za inserate se plačuje po 20 h od garmond-vrste vsakokrat.

Leto XXXIV.

Celovec, 25. junija 1915.

Št. 47.

Lvov zavzet.

K. u. Dunaj, 22. junija. Uradno se razglša:

22. junija popoldne: Naša armada je po hudem boju zavzela Lvov.

Namestnik načelnika generalnega štaba:

pl. Höfer, feldmaršallajtnant.

Hrvatje govore.

Hrvatje in Slovenci so v sedANJI vojski dika in ponos armade. Z veseljem moramo konstatirati, da se vsi narodi avstro-ogrške domovine borijo kakor levi, a nepristranski krogi priznavajo, da laborov venec v tej strašni borbi odnašajo z bojišča Slovenci in Hrvatje. Kjer je sila najhujša, nevarnost največja, tja pošiljajo naše „Sturmregimente“, kakor so jih krstili naši poveljniki, tam delajo gaz kot vihar v gozdu hrvatski polki, naj si bodo iz Dalmacije ali Bosne ali iz Hrvatske.

Prirojeno in vzgojeno je to junaštvo avstrijskim Jugoslovanom. In morda se važnosti Slovencev in Hrvatov za našo ljubo Avstrijo javnost nikdar ni tako zavedala kakor sedaj. Zato se nas zadnji čas pri nas in v Nemčiji tudi bolj upošteva. Nemška javnost n. pr. je bila prepričana, da je Primorje italijansko, da so hrvatska dalmatinska mesta kakor Dubrovnik, Split italijanska, da je pokrajina, preko katere teče Soča, „bistra hči planin“, italijanska, ker v javnosti in tudi v šolskih knjigah so se rabila za to le italijanska imena, kakor Ragusa, Spalato, Isonzo. Šele vojska proti Italiji je začudenemu svetu razkrila, da to niso italijanski kraji, ampak da je to pristna hrvatska in slovenska domovina, ki jo hočemo Slovenci in Hrvatje braniti proti grabežljivemu italijanskemu roparju do zadnje kaplje krvi. Zato naj zanaprej izginejo iz naših oficalnih knjig in zemljevidov italijanska imena za slovenske in

hrvatske kraje, ki po svetu vzbujajo le napačno mnenje, da so to laški kraji in da se za laško ozemlje vojskuje zavrtni Lah.

Hrvatje in Slovenci se pa tudi zavedamo svojega važnega položaja v tem trenutku in smo se na ta trenotek tudi vedno in dobro pripravljali. Ko so vse vladne in druge piščali piskale veličastno pesem o trozvezi, so slovenski voditelji pripravljali narod na trenotek, ko bo hotel poplaviti naše dežele verolomni Lah. Kot njegovi sosedje smo ga bolje poznali kot so ga poznali drugi, ki so se z njim proti nam celo vezali. In naše ljudstvo je na zavrtni laški napad pripravljeno. Veliko zadoščenje so nam hvalospevi iz raznih ust o požrtvovalnem, junaškem in nad vse hvalevrednem obnašanju našega naroda ob italijanski meji.

Naši višji vojaški in drugi krogi se pa naj zavedajo, da je ta dober duh našega naroda sad semena, ki so ga sejali v našem narodu ravno slovenski duhovniki. To stoji!

Hrvatje pa so dobili tudi priložnost, da so mogli nasproti celi avstro-ogrski javnosti povdariti svojo važno vlogo v vojski za avstro-ogrsko domovino.

V sabornu, ki je bil sklican 14. junija, so vse hrvatske stranke pokazale v tem oziru popolno vzajemnost in dale tudi duška čustvom hrvatsko-slovenske vzajemnosti. Dogodki v tej seji imajo tem večji pomen, ker so pri zasedanju bili na-

vzoči tudi avstrijski državni poslanci iz Istre, dr. Laginja in profesor Spinčič, iz Dalmacije pa dr. Dulibić in Mate Ivanišević.

Podpredsednik dr. Magdić je otvoril sabor s sledečim znamenitim govorom:

„Tudi danes vršimo zapisano oporoko svojih prednikov, ki so doprinašali v zvestobi do kralja in domovine vse mogoče žrtve, ko je verolomni bivši zaveznik z oboroženo silo posegel po našem morju. Živelo hrvatsko morje! — Dolgotrajno ploskanje. — Hrvatska Reka! — Odobravanje in ploskanje. — Poslanec Radić: Živel hrvatski Zader! — Odobravanje in ploskanje. — Živela Laginja in Spinčič! — Gromoviti živijo-klici. — Po zemlji, v kateri prebivajo v večini Hrvati in Slovenci. (Poslanec Peršič: Živeli Slovenci! — Burno odobravanje), po zemlji, katero je Hrvat vedno imenoval svojo domovino, in ta sovrag gre celo v imenu narodnega načela, da zaslužni celi del kulturnega državnega naroda, kateri noče biti suženj nikomur. (Dolgotrajno odobravanje in ploskanje.)

Hrvatski narod je že čez tisoč let državni narod, ki je vedno branil svojo svobodo in se je vzdržal v vseh prilikah in neprilikah življenja in znal si obvarovati svojo domovino. Znal bo to storiti tudi v današnjih težkih razmerah.“

Hrvatski sabor je sklenil in odposlal hrvatskemu kralju Fran Josipu I. velepomembno adreso. V njej se z znanjem in sodelovanjem

Podlistek.

Soseda.

Črtica z goriško-italijanske meje. Spisal Jos. Stariha.

Čez nekaj časa se dvigne in zopet vró iz njegovih ust pesnikove besede:

Nad tabo jasen bo oblok,
Krog tebe pa svinčena toča,
In dež krvav in solz potok,
In blisk in grom — oh, bitva vroča!
Tod sekla bridka bodo jekla,
In ti mi boš krvava tekla:
Kri naša te pojila bo,
Sovražna te kalila bo!

Petruša dvigne roke, da se vidi, kakor bi segale do neba, kakor bi prosile in zahtevale usmiljenja. In njegov glas šumi, kakor vihar po gozdu, ki tare veje, lomi in ruje debela:

Takrat se spomni, bistra Soča,
Kar gorko ti srce naroča:
Kar bođe ohranjenih voda
V oblakih tvojega neba,
Kar vode v tvojih bo planinah,
Kar bođe v cvetnih je ravninah,
Tačas prodrvi vse na dan,
Narasti, vskipi v tok strašan!
Ne stiskaj v meje se bregov,
Srdita čez branove stopi,
Ter tujce, zemlje lačne, vtopi
Na dno razpenjenih valóv!...

Petruševe roke omahnejo, trd, otrpel stoji nekoliko hipov... Nato se obrne, potreplje Čebaja po rami ter veli:

„Pojdiva, Tone!“

Čebaj se težko dvigne, njegove oči so rdeče, njegove roke podrhtavajo.

„Bog ve ali je to samo fantazija, ali je prokovanje... pesniška vsevidnost v bodočnost?“

„Naj bo, kar hoče,“ odgovori Petruša. „To vem, da je lepo in da je prišlo iz globočine duše, slovenske pesniške duše...“

III.

To je bilo vrvenje pri farni cerkvi. Natlačeno polna je bila gostilna za cerkvijo, vsa veža, vse dvorišče. Moški, ženske in otroci, vse vprek se je gnetlo drug poleg drugega. Včasih so posedali moški po nizkem obzidju, oklepajočem cerkev naokoli, in so se razgovarjali polglasno, razmotrivajoč razna vprašanja, politična, kmetiška, gospodarska, pripovedovali si novice, ki so jih bili nabrali med tednom, in so zadovoljnih obrazov pričakovali začetka božje službe. Največja njih skrb je bila samo tedaj, ko se je zgodilo v župniji kaj nerodnega ter so težko pričakovali, kako se izrazi o tem dobri, toda v moralnem oziru zelo strogi župnik, ko stopi na leco. In ko je bilo tam gori odropotalo, so se navadno oddahnili vsi, krivci in nekrivci, in zopet so zadovoljnih obrazov postajali po maši še nekoliko časa pred cerkvijo, stopili semtertja na čašo vina v gostilno, razhajali se mirno na vse strani. Toda danes je bilo vse drugače, nihče ni sedel na obzidju, v gručah pomešani so stali moški in ženske, govorili glasno, majali z glavami in na njih obrazih je ležala težka skrb...

„Kaj imajo? Nekaj nenavadnega se je zgodilo,“ pravi Petruša in pospeši korak.

„Res mora biti nekaj posebnega,“ meni Čebaj in stopi za sosedom.

Na sredi gostilniškega dvorišča med največjo gručo se maja zabuhli občinski sluga, njegova usta se široko odpirajo, močni rjavi zobje režé izmed širokih čeljusti. Z laktmi odriava vse, ki silijo preblizu njega, z rokami opleta okoli sebe. Poleg njega blešči v solncu bajonet rdečebkratega orožnika, ki gleda mrko izpod rjave čelade.

Petruša dospe do prve gruče. Mladi Rogač je sredi nje, k njemu se pritiska preplašena žena, topo zroča v njegov pobledele plahi obraz. Ko zagleda Petrušo, pokaže s prstom nanj in zavpije:

„Tu je zopet eden.“

„Kaj pa oni, ki je z njim?“

„Eh, ta ni naš... blagor mu...“

„Kaj pa je?“ vpraša Petruša.

„Kaj? Ali še nič ne veš? Ali si ti edini tujec v Jeruzalemu?“ vpije Rogač.

In ko vidi iz Petruševih oči, da še res ne ve ničesar, pristavi dobrodušno:

„Oj Petruša, Peter... stara korenina! Skupaj sva služila cesarja... skupaj ga bova zopet. Oj Peter, Petruša, pa zdaj ga bova drugače. Vojska se je naredila, Petruša, duša!“

Peter je prebledel in pogledal Toneta. Zazdelo se mu je, da mu je padlo na glavo nekaj težkega, žarečega, k tlom pritiskajočega. Tone je zrl topo v njegove ugibajoče, razmišljajoče oči. Ni bilo tam notri bojazni, ni bilo plahosti, bilo je vse nekaj drugega, kar je tlelo v globočini teh rjavih oči.

Na gostilniškem zidu je temnel velik lepak. Njegove velike črne črke so se razločevale od

hrvatske vlade zahteva združenje onih dežel s Hrvatsko, ki zgodovinsko in narodno spadajo k njej. Ta zanimiv del adrese se glasi:

„Hrvatski narod je prepričan o zmagi in upa, da bodo doprinešene žrtve vseh narodov povzdignile slavo habsburške monarhije, a hrvatskemu narodu rešile ogroženo domovino; junaštvo pa in žrtve hrvatskih čet in naroda bodo jamstvo, da se zgodovinsko ločeni njeni deli po vojski pripoje materni deželi in se s tem omogoči, da hrvatski narod združen in enoten v monarhiji, izpolni popolnoma nalogo, katero mu nalaga zgodovina, kultura, njegov narodni obstoj in moč in interes vse monarhije.“

K zmagi pri Lvovu.

Deset mesecev je preteklo, odkar so naše čete bile hud boj zoper dobro oborožene Ruse na istem ozemlju, kjer so zdaj združene naše in nemške čete vrgle nazaj Ruse in zavzele Lvov. Toda tedaj je bilo drugače. Nemci so tedaj vrgli proti Francozom glavne svoje sile, da si zavarujejo svojo bogato industrijo na zapadu. Naša armada je imela tedaj proti sebi velikanško rusko premoč; Rusi so imeli tedaj naravnost izborna artiljerija, in le veliki premoči so se morali naši umakniti. Po več krasnih zmagah so morali vendar Lvov prepustiti Rusom, da se izognejo obkoljenju. Tedaj je naš slavni tretji kor silno veliko trpel, a tudi silno veliko storil. Vzdržal je najhujše napade Rusov, in če bi bil njegovo postojanko držal kak drug kor, ki nima tako železnih živcev in tako trdovratne vztrajnosti kakor naš tretji kor, bi bil lahko postal za našo armado položaj naravnost usodepoln. Toda naši fantje so vzdržali.

Sedaj je drugače. Na istem bojišču so se združile naše in nemške čete in prodirale proti Lvovu, cilju sedanjih bojev v Galiciji.

Od severa je v smeri Ravaruska—Lvov prodirala Mackensenova armada. Njegovo armado štiti ob južnem bregu Taneva armada nadvojvode Jožefa Ferdinanda proti kakim ruskim poizkusom od severa čez Lublin.

Od jugozapada se je po zavzetju Grodka in Komarna bližala Lvovu Böhm-Ermolijeva armada in dne 21. t. m. prodrila rusko črto pri Szczerzecu.

Od dveh strani so torej pritiskale na Lvov zvezne armade kakor klin in zavzele po hudem boju Lvov.

Le na jugovzhodu se Rusi trdovratno upirajo Linsingenovi armadi ob Dnjestru pri Mikolajevu in Zydaczowu. Pa tudi tukaj je njihov odpor po zavzetju Lvova brezpomemben. Tudi tu bodo morali svoje postojanke zapustiti. Silne protisunke proti armadi generala Pflanzerja pri Zalesčiki in na besarabskem ozemlju bodo Rusi pač še zana-prej poizkušali, da bi si zasigurali redno umikanje ruske armade iz Galicije, ki je sedaj ogroženo.

Kako daleč da se bodo sedaj umaknili Rusi, ni mogoče vedeti, verjetno pa je, da se bodo popolnoma umaknili iz Galicije. Če dobro utrjene črte ob Dnjestru in pri Lvovu niso mogli držati,

daleč, bile so videti špičaste kakor bajoneti in trde kakor železo. Pač niso mogle izgledati drugače, nič mehkega ni bilo v njih, naznanjale so nastop železnih časov, od daleč prihajajočih, rezko zvenkečočih... strah in grozo obetajočih...

Petruša se je preril do lepaka, čital, napenjal oči. Jasno mu je bilo, da se je treba odpraviti tudi njemu, tudi njemu. Up, da morda ni še tako hudo, je ob teh mrtvoživih črkah ngasnil do zadnjega plamenčka.

Za njim je stal Tone in čital čez njegovo ramo. Razumel je, da se je obrnil svet, da prihajajo čudni časi, davno prorokovani...

Dolga je bila danes maša, misli vseh so blodile drugod, nikakor niso hotele kvišku, kamor so jih klicali bučeči glasovi orgel, kamor jim je kazal oblak dima iz kadilnice, vijoč se v prozornih belosivkastih kolobarjih kvišku.

Župnik sam je včasih zastal pri oltarju, kakor bi bil okamenel, otrpel... in čudno tiho so mu uhajale molitve iz napol odprtih ust.

Učitelj se je potil za orglami, da so curljale debele znojne kaplje po njegovem mladem obrazu, tako zamišljenem. Semtertja so zahreščale orgle v groznem disakordu, prsti so nehote in nevede pritiskali napačne tipke. V duhu je že videl proti sebi namerjene cevi, je slišal pokanje pušk, gromenje topov... zakaj tudi njega so klicale tam doli one črne ostre črke, klicale ga z neusmiljeno jasnostjo. A imel je mlado ženo, jedva pred par meseci jo je bil pripeljal iz doline sem gori na svoj dom, da je prišlo življenje v njegove samotne, ozke sobe...

potem je tem manj verjetneje, da bi po tako velikih izgubah mogli držati postojanke severno-vzhodno od Lvova, črto Bug—Dnjester.

Raznoterosti iz vojne. Italijansko bojišče.

Po prvih porazih, ki so jih doživeli Italijani ob Soči, kjer so pri Plavah za vsako ceno hoteli prodreti, so se nekaj dni odpočivali. Zdaj so se začeli zopet gibati, predvsem ob zgornjem delu Soče pri Plavah in v krnskem odseku med Kobaridom in Tolminom.

Sovražnik pošilja v boj vedno sveže čete, ki nadomestujejo naskakujoče čete, da si odpočijejo. Kljub temu pa so naši vse sovražne napade odbili in sovražniku vzeli celó nekatere postojanke, ki jih je zasedel pred našo obrambno črto v začetku vojne. Kljub velikanskim izgubam se Italijanom nikjer ni posrečilo prodreti našo bojno črto. Njihova težka artiljerija proti našim utrdbam ničesar ni opravila.

Na koroški meji so se bili precej hudi boji, v nekaterih krajih v Leški in Zilski dolini se je Lahom izprva posrečilo zasesti nekatere vrhove. Pozneje pa so jih naši pognali nazaj in jim odvzeli celó nekatere njihove postojanke.

Prebivalstvo je popolnoma mirno in je prepričano, da Italijani nikdar ne bodo prodrli. Tako je neki kmet iz Ziljske doline, ki je moral izprva bežati s svojo živino, gonal nazaj proti domu svojo živino, češ da je pred polentarji popolnoma varen in se jih prav nič ni treba bati.

Vzhodno od Plöcken so tam bojujoči se Štajerci Italijane dobro natepli, najbolj pa je med njimi kosila naša artiljerija, ki jim hudo deluje na živce, kakor so pripovedovali laški ujetniki v Beljaku, ki so bili ujeti v bojih na tem prelazu.

Iz Lugano se poroča: Italijanski časopisi poročajo iz Rima, da se bodo neposredno vršili odločilni boji za postojanke pri Gorici.

Nov napad na italijansko obrežje.

Lugano, 21. junija. Iz Rimini poroča „Corriere della Sera“: Ob štirih se je prikazala še izza 24. majnika v spominu ostala križarka „St. Georg“, podpirana od pet torpedovk in dveh torpedolovcev v pristanišču in je izstrelila iz svojih velikih topov nad 50 granat proti mestu. Prede vse je merila na železniški most preko reke Marechia na črto Rimini—Bologna in Rimini—Ravena. Prebivalstvo je po večini zbežalo v kleti. Ko je „St. Georg“ manevriral, so torpedovke namerile na Viserbo in Riccione. Ob 4. uri 45 minut so bile vse ladje v bojni črti in strašno je bilo poslušati gromenje topov. Ob 5. uri 15 minut je nehale gromenje topov in prebivalstvo je zlezlo iz svojih skrivališč in napolnilo ulice in trge. Po 20 minutah se je obstreljevanje začelo iznova in je bilo končano ob 6. uri. V Via dei mille je bilo mnogo hiš poškodovanih. Po obstreljevanju sta župan in mestni načelnik dajala prebivalstvu pogum. Požarna bramba in „Zeleni križ“ sta pomagala pri delu. Listi ne povedo škode.

Čebaj in Petruša sta se po maši za silo okrepčala v krčmi, kjer so prepevali fantje in vmes pomagali možje s hripavimi glasovi. Petruša se je zmenil z nekaterimi, da se odpeljejo jutri zjutraj skupaj do Gorice. Potem sta stopala s Čebajem zopet proti domu po tisti poti, ki sta po njej hodila davi.

„Posebno hudega ne bo, ako nas ne prime Rus,“ je dejal Peter, „s Srbom opravimo kmalu.“

„Hm, Bog ve, kaj bo... slabe smo dočakali.“
„Kaj pa Lahi... naši zavezniki... ako nas napadejo od drugod, tedaj je njih dolžnost, da nam stopijo na stran.“

„Tedaj bom moral notri tudi jaz, skupaj se bova borila Peter...“

„Misliš?... Eh, eh, Peter, poslušaj, kaj Ti povem. Potuhnili se boste, Tone, to se pravi — oprost — potuhnili se bodo.“

Tone je obstal kakor bi ga kdo usekal za uho. „Misliš?“ je vprašal. „To bi ne bilo lepo.“ Dospela sta zopet do prostora, od koder se je videla Soča. Postala sta za hipec, Petruša se je odkril, nehoté je razgalil glavo za njim tudi Tone. Ne izpregovorivši besedice, sta se nato obrnila in stopala niže, vedno niže.

Že prav blizu doma je dejal Petruša:
„Kako naj jim povem to novico doma?“
Toneta je posililo nekaj takšnega kakor kašelj. Gledal je vstran.

„Materi bi si že upal povedati kar tako, toda njej, ženi, hm... bolj me je strah tega trenutka kakor prve bitke, ko se spogledamo s sovražnikom od blizu...“

„Hudo je, res, Peter...“

Napad na Pesaro in Fano.

Lugano, 21. jun. O napadu avstro-ogrsko mornarice na Pesaro in Fano poroča „Corriere della Sera“: „Ob 4. uri 10 minut je zapazil pesarski semaforist dve torpedovki in eno veliko sovražno križarko, ki so začele obstreljevati postajališče za vodna letala, svetilnik in most čez reko Arzilla med Pesaro in Fano. Ob istem času ste se prikazali dve drugi torpedovki in ena križarka pred Fano, kjer so napadle most reke Metauro med Fano in Mondolfo Marotta. Obstreljevanje je trajalo kakih 20 minut, nakar so ostale ladje v vodovju še kako poldrugo uro. Tovorni vlak, ki je mesto Pesaro šele zapustil, je postal cilj torpednih čolnov. Strojvodji se je pa posrečilo zavirati in doseči postajo. Listi ne povedo, če je bilo kaj škode napravljene. Iz Jakina se je moglo zjutraj ob 6. uri opaziti osem sovražnih ladij, ki so se oddaljile proti nasprotnemu obrežju Adrije. Tudi gromenje topov se je razločno slišalo v Jakinu.“

Lugano, 21. junija. Novo podvzetje avstro-ogrsko mornarice je po Italiji preplašilo ljudi zato, ker dokazuje, da italijanska mornarica ne more zabraniti, da ne bi se avstro-ogrsko ladje približale italijanskemu obrežju v Adriji. Če „Corriere della Sera“ pravi, da takih napadov ni vedno mogoče onemogočiti, ker je obrežje zelo raztegnjeno, je to slaba tolažba.

Sprejem „osvoboditeljev“.

Lugano, 22. junija. (Kor. ur.) V Veroni in Benetkah bodo, kakor poroča Avanti, ustrelili mnogo civilnih oseb iz avstrijskih vasi, ki menda niso storili družega, kakor da so pri njih našli orožje. V Korminu, Gradežu, Kobaridu, Tržiču in drugih krajih prebivalstvo, kakor konstatira Avanti, italijanskim „osvoboditeljem“ ni pripravilo zaželenega sprejema in je bilo že tam veliko ustreljenih.

Italija in Srbija.

Lugano, dne 22. junija. „Messagero“ piše: Upanje Nemcev in Avstrijcev na vojaško ekspedicijo v Albanijo in na spor med Italijo in Srbijo ter Črnogoro se ne bode izpolnilo. Tudi če bi imela Srbija nesrečno misel, korakati do morja, Italija ne bo nobenega moža in nobenega topa odzela večji nalogi proti Avstro-Ogrski in prijateljstvo s Srbijo na noben način ne bo moteno.

Milan, 22. junija. (Kor. ur.) „Corriere della Sera“ pravi, da postaja Srbija glede Macedonije vedno manj popustljiva in da je nasproti Italiji, ki nanjo pritiska, pokazala prav živahno nevoljo. Najbrž z ozirom na to objavlja „Tribuna“ članek z opominom, da Albanija kot jadransko ozemlje ni noben predmet za poželjivost notranjih balkanskih držav in da je podložna volji Evrope, torej četverozveze in zlasti Italije, sedaj kakor prej.

Vojna na Francoskem.

Boji na višini Loretto.

Kodanj, 21. junija. Po poročilih iz Pariza se razvijajo boji na planjavi Loretto v velikanske bitke, ki se jih udeležujejo vseh vrst orožje. Francozi skušajo z naporom skrajnih sil zavzeti Neuville. Vojaki se borijo hrabro in z

Toda moralo je biti in zgodilo se je vpricho Toneta. Žena je kriknila in se prišla za glavo. Nato je tekla v sobo, kjer je bila zbrana družina, hotela je nekaj povedati, a glas ji je odpuvedal in sesedla se je na stol z izbuljenimi očmi...

Po obedu se je vrnil Tone s svojo ženo in z otrokoma k Petruši, da se vsi poslovijo od njega. Ostali so vse popoldne: Petrova žena je pripravila vse, kar je trebalo za pot, delala se je močna, a čestokrat je stopila v samotni kot ter potegnila z roko preko oči. Kako je bila malodušna, kako plaha, kako nesrečna! A Peter se je zdel, da je danes zrastlel, da je postal hipoma še močnejši in silnejši. Vse popoldne ni bilo videti na njem najmanjšega nemira, najmanjše žalostne misli. Šalil se je in smejal in celo zaplesal je na dvorišču s svojim najmlajšim fantom Stankom.

Proti večeru pa je skrivaj namignil Čebaju, češ, naj gre za njim. Stopila sta na vrt nad potokom, za gosto zarastlo ograjo. Rahlo kakor v nekdanjih časih je žuborel potok pod njima, skakal čez bele skale, penil se in škropil zeleno robidovje, rastoče nizko ob skalnati strugi. Tam nasproti je temnel črnožolti mejnik, zdelo se je, kakor bi bil hipoma zrastlel, rumena njegova barva pa se je svetlikala v zahajajoči večerni zarji.

Petruša je potegnil soseda k sebi na ozko lese-no klop. Na njej je bilo še nekoliko uvelih cvetic, nekaj jih je ležalo poteptanih na tleh. Včeraj jih je bila tja nanesla Petruševa desetletna Marička in jih med učenjem trosila okoli sebe. Ob pogledu na te cvetice, se je Petruša hipoma spomnil na hčerko, in nekaj mehkega ga je obšlo. (Konec sledi.)

zaničevanjem smrti. Moč francoskih čet ni znana, je pa gotovo precejšnja. Tudi Nemci dobivajo neprestano ojačenja. Francoski vojaški krogi so mnenja, da je od izida bitke na višini Loretto odvisna usoda cele severne Francoske. Boji se ne prestanto nadaljujejo. Izgube so na obeh straneh velikanske.

Uradno poročilo o bojih na Francoskem pravi: Severno od Arras se je sovražnik omejil na artiljerijski boj. Zapadno od Soissons se je ponesrečil ponočni francoski napad. V Argonih so Nemci prešli k napadu in osvojili na dva kilometra široki bojni črti več obrambnih črt, zaporedoma drugo za drugo ležečih, in so pri francoskih protizpadih prizadeli Francozom najhujše izgube. Zajeli so pri tem 6 francoskih častnikov, 623 mož, tri strojne puške in tri metalce min.

Na višinah reke Maas so napadli Francozi na nemške postojanke pet hudih napadov, ki pa niso uspeli; vzhodno od ceste je nasprotnik udrl v del nemških postojank; deloma je zopet pognan ven.

Vzhodno od Luneville so Nemci pred močnejšimi silami umaknili prednje straže na glavno postojanko nazaj. V Vogezih so bili francoski napadi krvavo odbiti. Po noči so Nemci izpraznili Metzeral, da se izognejo nepotrebnim izgubam.

Učinek naših težkih topov.

Curih, 21. junija. Vojaški zdravnik pri ruskem generalnem štabu, Lesgwissen, ki je obiskal gališka bojišča, poroča, da je sedem osmink vseh ran prizadanih od artiljerije in sicer polovico od težke, polovico od poljske artiljerije. Kroglice iz pušk v tej bitki sploh ne igrajo nobene vloge več. Infanterija noče več naprej, dokler artiljerija ni opravila svoje naloge. Učinek 42 cm možnarjev je strašen in sicer da so avstrijski 42 cm možnarji še nevarnejši kakor nemški. Nova kroglica tehta 1250 kilogramov in leti sedem kilometrov visoko. Zarine se šest metrov globoko v zemljo, preden se razleti. Učinek je potem tako strašen, da kdor ni ranjen, po cele dni potem ni več sposoben za nobeno delo vsled moralne potrnosti, ki se poloti ljudi.

Bolgarija.

„Slovenec“ z dne 18. t. m. je prejel iz Sofije dopis, ki slika položaj Bolgarije tako-le: Bolgarija še ni storila nobenega odločilnega sklepa. Diplomacija trojnega sporazuma ji ponuja mejo Enos—Midia in del srbske in grške Macedonije. Zato pa bi morala bolgarska armada poseči takoj z orožjem vmes in takorekoč sama zavzeti Carigrad; potem pa lahko demobilizira. Macedonijo dobi pa po vojni, ne da bi bilo potrebno, vzeti jo z orožjem. Bolgarska vlada pa pravi: Kdo nam jamči, da bodo Grki in Srbi hoteli odstopiti dotične kraje?

Avstrijska in nemška diplomacija pa deluje baje v Carigradu na to, da bi Turčija Bolgariji dobrovoljno odstopila Tracijo do črte Enos—Midija, ko si zadrži stari turški del Odrina, kjer je mohamedansko svetišče, zaradi grobov raznih sultanov. Macedonijo pa si naj Bolgari vzamejo z orožjem. Radoslavov pa čaka. Ruski poslanik Soavinski potuje med Sofijo in Nišem ter mešetari pri Pašiću glede odstopa Macedonije Bolgarom. Pašić si pa ne upa ničesar odstopiti, ker ve, da je proti srbski vojni liga, ki pravi: „Z orožjem smo Macedonijo pridobili, z orožjem jo bomo proti vsakomur branili.“ Če Srbi zasedejo Albanijo, je to Bolgarom prav, ker je s tem bukareški dogovor prelomljen in bi Bolgari tako lahko korakali v Macedonijo, da vzdržé „balkansko ravnotežje“.

Ruski upi na Italijo.

Iz Chiasso poročajo 21. t. m.: „Secolo“ poroča iz Petrograda: Vse obrača svojo pozornost na Italijo. Mislijo, da bo vojna še dolgo trajala. Voditelj kadetov Miljukov se je izrazil nasproti „Secolovemu“ poročevalcu, da se bo Rusija bojevala do odločilne zmage, upa pa, da bo Italija kmalu zasedla Trst. Sazonov je rekel poročevalcu, da se Rusija pripravlja na drugo zimsko vojno. Car je sprejel italijanskega poslanika in mu je rekel, da ve, kolikega pomena je poseg Italije v vojno. Rusija da se bo vojskovala do popolne zmage. Rusi računajo s tem, da bodo julija z municijo dobro preskrbljeni, precejšnje množice so dospele preko Arhangelska in Vladivostoka. Mogoče je, da bodo Rusi brez brambe zapustili Lvov, ki ni zadosti utrjen. Ranjence so spravili iz Lvova v Kijev. Pomankanje municije da je vzrok, da na nemško-avstrijsko ofenzivo v Galiciji Rusi niso mogli odgovoriti z rusko ofenzivo na Poljskem.

Čeravno so spravili Rusi v Galicijo armado pri Sebastopolu, ki je bila namenjena za Bospor, so bile izgube Rusov prevelike, da bi bili mogli zadržati nemško ofenzivo.

Med tem je neki dogodek (?) zabranil, da nova ruska ladja velikega tipa, ki bi bila zagotovila rusko premoč v Črnem morju, ni mogla stopiti v akcijo, in to kakor tudi dejstvo, da je bila za Bospor namenjena armada poslana v Galicijo, je tako hudo zavleklo tako nujno potrebno zavzetje morskimi ožin (Bospora in Dardanel). Kljub nesrečnim dogodkom v Galiciji da je razpoloženje armade dobro. General Radko Dimitrijevič je v nemilosti, ker so zavezniki na Dunaju prodrli, veliki knez Nikolaj ga je odstavil. V vojaških krogih pričakujejo, da bo vojnega ministra Suhomlinova nadomestil general Kuropatkin.

Nemiri v Rusiji.

Iz nevtralnih držav se poroča o velikih nemirih delavstva v Moskvi, Petrogradu in Odesi. Bilo je več spopadov. V Moskvi je proglašen nagli sod.

Grška na razpotju.

Pri volitvah je dobila Veniselova stranka 186 od 316 mandatov. Veniselos zahteva, da se zbornica takoj skliče in kabinet Gunaris odstopi, kar pa se mora vsled kraljeve obolenosti preložiti na poznejši čas. Veniselos bo prevzel vodstvo svoje stranke in bo pozneje sestavil ministristvo. Njegovi nameni, kakšno stališče da naj zavzame Grška nasproti vojni velesil, ni znano; menijo pa, da bo zavzel previdnejše stališče. Veniselos je bil poklican k avdienci h kralju.

Dnevne novice in dopisi.

Prestolonaslednik na Koroškem. Njega c. in kr. Visokost nadvojvoda Karol Franc Jožef je v soboto, 19. t. m., obiskal koroško deželo. Najprej je izstopil v St. Vidu ob Glini, kjer so bili navzoči gosp. deželni predsednik grof Lodron-Laterano z g. presidialistom dr. Kometterjem, zastopniki „Rdečega križa“ knez Rosenberg-Orsini s soprogo in g. dvorni svetnik Pipitz, g. okrajni glavar vitez Franc Siller pl. Gambolo s soprogo, občinski zastop št. vidski in več gospa. Od cerkvenih zastopnikov je bil navzoč prevz. g. knez in škof dr. Heffer, št. pavelski prelat g. dr. Odilo Frankl, tanzenberški opat g. Bonifac Ecker in g. dekan Walcher. Prestolonaslednik se je dalje časa razgovarjal s knezoškofom in je obiskal tudi bolnišnico usmiljenih bratov. V hotelu Stern je bil diné, nakar se je prestolonaslednik z avtomobilom odpeljal v Celovec. Med potjo je izstopil v Gospi Sveti, kjer je lastnoročno izročil srebrni zaslužni križec zakonski dvojici, ki ima osem sinov v vojaški službi. V Celovcu je obiskal bolnišnico „Rdečega križa“ v Marijanišču, kjer se je ljubeznivo razgovarjal z bolniki, nakar se je visoki gost odpeljal naprej iz Celovca, ki je bil v zastavah.

Dr. Janko Kotnik, poročnik 4. bos. herceg. polka nam piše iz ruskega ujetništva iz Ugliča na Volgi z dne 17. maja: „Slavno uredništvo! Danes ravno po 8 mesecih dobil prvo pismo iz domovine. Sem zopet zdrav, hvala Bogu. Pošiljam vsem dragim in znancem najsrčnejše pozdrave iz daljne Rusije.“ Dopisnica je potovala iz Ugliča do Celovca ravno mesec dni.

Sprejemni izpiti za 1. gimnazijski razred v Celovcu ne bodo, kakor se nam poroča iz zanesljivega vira, meseca julija, ampak še le meseca septembra.

Ranam je podlegel črnovojniški pešec Jožef Pöschl iz Köflacha, ki je prišel v Celovec s prevozom ranjencev. Umrl je na zastrupljenju krvi. Mrliča so prepeljali v domovino.

Prevoz ranjencev. Dne 17. t. m. so odpeljali iz celovških rezervnih bolnišnic v rezervne bolnišnice v Gospi Sveti, Trgu in Pliberku 200 mož, ki so prišli v Celovec.

Dne 17. t. m. je dospelo v Celovec ranjenih in obolelih. Dan poprej so pripeljali v Celovec ranjencev in bolnikov, med njimi 20 ranjenih italijanskih vojakov, med temi dva častnika. S tem prevozom je dospel v Celovec tudi oboleli Valentin Perhinik roj. 1. 1892. v Strajvasi. Dne 20. t. m. dopoldne je bilo iz Celovca odpeljanih 400, popoldne 93 mož, povečini Ogri, Hrvati in Čehi, na Dunaj itd. Istega dne je dospelo v Celovec ležečih in sedečih ranjencev.

Vsa pisma na Koroškem pod cenzuro. Vsa pisma, ki prihajajo na Koroško ali se odpošiljajo iz Koroške, se bodo znanprej v smislu ministerjalne odredbe z dne 25. julija 1914, drž. zak. št. 162, cenzurirala. Natančnejše določbe je povzeti iz nabitih razglasov na poštah.

Pogreša se posinovljenec nadkurjača Jožefa Mittererja iz Gorice, sedaj v Divači, ki je pobežnil s svojo drugo materjo. Deček se piše Anton Horvat, je rojen 14. svečana 1903, je precej velik, suh in zgleda slabotno.

Bele zemlje bomo menda zopet začeli jesti s 1. julijem. Tako vsaj pravijo celovski peki.

25 letni jubilej delavke. V Röschnarjevi knjigovoznici v Celovcu službujoča delavka gospa Antonija Male roj. Kolačnik je obhajala 17. junija svojo 25 letnico službovanja v imenovani knjigovoznici.

Ranjencev in bolnikov v poslopih rezervne bolnišnice št. 1. v Celovcu je bilo dne 20. t. m. 25 častnikov in 1307 mož in v rezervni bolnišnici št. 2 dne 21. t. m. 18 častnikov in 601 mož.

Vojaška sanitetna komisija. Dne 19. t. m. je došla v Celovec z Dunaja pod vodstvom nadštabnega zdravnika dr. Müllerja sanitetna komisija z zdravniki, kemiki, sanitetnim moštvom in z desinfekcijskim orodjem.

Dopust za žetev. V nedeljo 20. t. m. je dobilo 250 mož, deloma ozdravljeni ranjenci in bolniki in črnovojniki, ki so dodeljeni sanitetnemu moštvu v celovških rezervnih bolnišnicah, dopust za žetev.

763 ruskih ujetnikov je došlo v Celovec, odkoder so jih odposlali posestnikom, ki so prosili zanje.

Od pešpolka je došel s transportom ranjencev v Celovec dne 20. t. m. pešec Lovro Glačnik, pešec Karol Hobl, ter Val. Frank in Jurij Lickenstein.

Prevoz ranjencev. Dne 21. so odpeljali iz Celovca v rezervne bolnišnice v drugih krajih 598 ranjencev in bolnikov, ki so prišli v Celovec z bojišča od 5. do 18. t. m.

O črnovojniki. Dne 21. vpoklicani črnovojniki so se 22. odpeljali v Gradec, da jih bodo tam izvežbali.

Sedanje maksimalne cene za žito ostanejo v veljavi do 31. julija t. l. Vse nove pridelke, razen tistega, kar bo kmetovalec za prihodnje celo leto neobhodno doma potreboval, si bo prisvojila uradna vojna žitna družba; ker vse kaže, da bo letošnja letina izborna, bodo nove maksimalne cene, po katerih bo imenovana žitna družba pridelke pokupila, znatno nižje.

Beg vojnih ujetnikov. Da se po možnosti zabrani ruskim, oziroma drugim vojnim ujetnikom beg iz taborov vojnih ujetnikov in se pobege lahko zopet hitro spravi nazaj, se apelira na prebivalstvo, da vse stori, da se vojni ujetniki zopet dobé in izroče najbližnji orožniški postaji, oziroma da se vsako poročilo o takih osebah nemudoma naznani najbližnji oblasti. To je dolžnost vsakega patriotično mislečega državljana. Prebivalstvo se svari, da ne prodaja ali daruje vojnim ujetnikom civilnih oblek, ker se jim s tem olajša njihov beg, s čemer se stori kaznjivo dejanje. Konečno se pripominja, da dobi vsak, kdor prime ali naznani kakega vojnega ujetnika, od oblasti 10—20 K plačila.

Smrt junakinje. Gdč. Mici Vavpotič, hčerka novomeškega višjega okrajnega zdravnika gosp. dr. Vavpotiča, je odšla kot sestra Valentina „Rdečega križa“ prostovoljno na bojišče. Junakinja usmiljenosti in človekoljubnosti je posvetila svojo požrtvovalno skrb stoterim ranjenim in bolnim vojakom. Ko so pričeli Rusi Przemysl oblegati, se je nahajala v trdnjavi. Tam je podlegla dne 7. decembra 1914 zahrbtni boleznii — griži. Še le sedaj, ko so naše čete zopet vkorakale v zavzeto trdnjavo, se je izvedelo, da počiva na przemyslskem pokopališču poleg marsikaterega slovenskega junaka tudi slovenska junakinja sestra Valentina.

Naša kri. Josip Teusch od 87. pp. nam piše z dne 15. t. m.: „Srčne pozdrave iz daljnega jugovzhodnega bojišča! Kako se imate? Mi prav izvrstno in ne bo več dolgo, ko bomo sovražnika natolkli, da se bode polenta cedila. Zvesti Avstrijci še imamo junaško, železno srce in jekleno pest. Seveda je treba še potrpeti, a ne bo več dolgo, ko se bomo pokazali svetu z zmagoslavno lavoriko. Sedaj se ljudje učijo ceniti svoj dom in domačo grudo. Vse za vero, narod, dom in cesarja! Živila Avstrija na večno! Iskreno pozdravlja udani J. T.“

Strah pred letali. V neki župniji na Koroškem so na Telovo doživeli sledeč dogodek: Med procesijo začujejo zamolklo klopotanje letala. Izprva menijo ljudje, da pride kak avtomobil, a ker ga ni, klopotanje pa prihaja vedno bliže, se le začnejo nekateri po zraku ozirati. Naenkrat zagledajo prvič v svojem življenju letalo. Lepo in mirno je plulo ravno nad procesijo. „Taljski aeroplan!“ zašumi med prestrašenimi verniki. Vseh se polasti veliko razburjenje, in nekateri vidijo celo že, kako da je letalec začel metati bombe, hudobneži pa polagajo g. župniku na jezik celo besede: „Rešite se, kdor se more!“ Vse je letelo narazen v bližnje hiše. Toda kaj delajo bombe, da še niso padle na tla? Letalec se spusti čisto nizko, nekateri menijo da zato, da bo lažje zadel. Tedaj pa začne letalec, ki je zapazil plašljivost ljudi, mahati z belo zastavico. Bil je naš letalec.

In procesija se je vršila nemoteno dalje, letalo je pa odplulo naprej ponosno in mirno kakor velikanski orel. Ljudje pa nimajo več strahu, zlasti odkar vedo, da laški letalci ne morejo preko gorovja, nad katerim razsajajo hudi vetrovi.

Prihodnji zvezki „Domače knjižnice“ izidejo po vojni, ker je odšel založnik k vojakom. Denar se nikomur ne povrne, ker je poskrbljeno za vsak slučaj, da se delo nadaljuje. Dr. Lj. Koser.

Ruda. Dne 10. junija se je pri vožnji ponesrečil Janez Haul, hlapec pri Rapelniku na Haberbergu. Vozil je po strmih hribu seno domov, voz se je zvrnil na njega in ga je močno poškodoval; prihodnje jutro je umrl, star 51 let. — 25. maja je padel v ponočnem boju proti Lahom v Leški dolini domobranovec gospod Ferdinand Konitsch, p. d. Puče, posestnik in gostilničar v Lipi. Bil je oženjen, skrben gospodar in priljubljen v celi okolici. Časten mu spomin!

Št. Rupert pri Celovcu. (Slovesna dekoracija.) V nedeljo, 20. t. m. je bil v tukajšnji občinski pisarni za marljivo 40letno službovanje pri južni železnici slovesno dekoriran nižji uradnik Peter Andrej. Slovesnosti se je udeležilo več korporacij. Županov namestnik, vrtnar Gregori se je v nagovoru spominjal zaslug odlikovanega uradnika in je ob koncu nagovora zaklical trikratni „živio“ na Njega Veličanstvo.

Zanimivosti iz vojne.

Požrtvovalnost in hrabrost Slovenk.

Hrvatski vojak Vladimir Folnović piše: „Že nekaj dni se nahajamo na soški bojni črti, nekaj kilometrov od italijanske meje. Naše čete so zasedle najvišje točke, visoke 1200 metrov, katere napada italijanska vojska kakor vihar. Četa za četo naskakuje naše rojne vrste, napada v masah naše okope, ali naše strojne puške kose sovražnika naravnost neusmiljeno z velikim uspehom. Sovražni vojaki se deloma mrtvi, deloma ranjeni vale po velikanskih snežnih strminah navzdol. V dveh dneh so nas italijanske čete poskusile šestkrat vreči iz naših postojank, ali zastonj. Vsakokrat so se morale vrniti z velikanskimi izgubami in ne da bi kaj opravile. Tri dni zaporedoma je besnel topniški boj, cd ranega jutra do pozne noči. Ničemur niso prizanašale sovražne krogle. Ali naše topništvo dobro odgovarja in izvrstno brani naše postojanke.“

Zanimivo je tukaj na deželi zadržanje civilnega prebivalstva, katerega je mnogo ostalo doma, a nad vse je vredno pohvalno in junaško ponašanje hrabrih Slovenk, katere požrtvovalno skrbe za naše ranjence. Te dni so nosile hrabre Slovenke celo pošto v bojno črto ter z višin 1200 metrov nosijo ranjence, zapuščene puške, telečnjake in druge stvari ranjenih vojakov na varen kraj. Hrabra dekleta iz bližnjih krajev nosijo v bojno črto našim junaškim vojakom vodo, mleko, kruh in druge stvari. To delo požrtvovalnosti more se šele takrat prav ceniti, kadar se ve, kako težek je dohod k našim četam, ki so razsute po teh sneženih gorskih grebenih in kako je to nevarno, ker so izpostavljene močnemu ognju laškega topništva.

Naši hrvatski vojaki so navdušeni vsled te pomoči svojih slovenskih sester. Ta dela jih spodbujajo na še večja junaštva ter jim dajejo čvrsto upanje, da bomo našega skupnega sovražnika tudi premagali. Slovenski in hrvatski vojaki so se zakleli, da hočejo do zadnjega vzdihljaja braniti in varovati svojo rodno zemljo in ne bodo dovolili, da tujec grabi to, kar mu niti po naravi niti po pravici ne pripada in mu ne sme nikoli pripadati.

Nadporočnik v rezervi gospod dr. Ivan Grašič pa piše dne 5. t. m.: Ležim visoko v gorah, šrapneli in granate pokajo, da odmeva po celi Primorski. Neposredno za fronto stoji majhna gorska kočica, kjer obvezujejo ranjence. Vsak hip se razpoči tu 15 cm granata in niti trenutek si nisi varen življenja. In kdo more popisati veselje in zaeno občudovanje, ko so prikoralale danes zjutraj vrle Tolminke k tej kočici, da to-

lažijo ranjence in jim dajo prvih okrepčil. Hrabri Tolminci so prinesli s seboj nosila, da težko ranjene ponese v dolino. To je hvalevredno delo naših slovenskih deklet in mož, in vse vojaštvo se jim iz srca zahvaljuje za njih trud. Slovenec ima dobro srce! Posnemajte vrle Tolminke tudi druge Slovenke. Lahom se godi slabo.

Kako preskrbujejo Italijani naše čete z mesom.

„Tiroler Soldaten-Zeitung“ z dne 9. t. m. poroča iz bojev ob italijansko-tirolski meji med drugim sledeče: Preskrbovanje naših čet z mesom od strani sovražnikov funkcionira brezhibno. Skoro vsak dan priganjajo Italijani severno in južno tonalske soteske našim četam ovce, ki so kaj dobro rejene. Poredni jeziki sicer trde, da to priganjanje živine zasleduje ta cilj, da bi pohodili in razstrelili mine. Toda dozda se ne more konstatirati niti en uspeh. Vsled tega se mora pač misliti, da gre le za ljubeznjivi namen, da nas preskrbe z mesom. V zahvalo smo jim nagnali eno ovco nazaj, ki je imela kos pergamenta okoli vrata s sporočilom, da je Przemysl od danes ob treh zjutraj zopet v naših rokah.

Velika vsota denarja

se zamore naključiti vsakomur, ki postane naš naročnik. Brezplačna pojasnila pošilja:

Srečkovno zastopstvo 17, Ljubljana.

Po Najvišjem naročilu Njeg. c. in kr. Apost. Veličanstva

31. c. kr. državna loterija

za skupne vojaške dobrodelne namene.

Ta denarna loterija

ima 21.146 dobitkov v gotovini v skupni vrednosti 625.000 kron.

Glavni dobiček znaša

200.000 kron.

Zrebanje se vrši javno na Dunaju dne 15. julija 1915.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri oddelku za dobrodelne loterije na Dunaju, III., Vorderer Zollamtsstraße 5, v loterijskih kolekturah, tobačnih trafikah, davčnih, poštah, brzojavnih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Igralni načrti za kupce srečk brezplačno. Srečke se pošiljajo poštine prosto.

Od c. kr. glavnega ravnateljstva drž. loterij (oddelek za dobrodelne loterije).

Podpirajte sirote in vdove vojakov!

Paramente, cerkvene zastave, društvene zastave, bal-dahine in vse cerkvene reči priporoča po najnižjih izjemnih cenah

Jožef Neškudla

— specialni zavod za cerkveno umetnost —
Novi Kraljevi Gradec, Češko.

Stari paramenti se poceni popravljajo. Pošiljate na izbiro brezplačno! Priporočam kot posebno dobro popolne črne ornate. Za vsa človekoljubno podporo ubogih zapuščanih izrekam svoj odkritosrečni „Bog plačaj!“

**Ali ste že pridobili „Miru“
- - novega naročnika? - -**

Vabilo

na

XXV. redni občni zbor

Hranilnice in posojilnice v Sinčivesi

r. z. z. n. z.

ki se vrši

v torek, dne 29. junija 1915

ob 3. uri popoldne

**v posojilničnih prostorih
v Dobrlivesi**

s sledečim

dnevnim redom:

1. Čitanje in odobrenje zapisnika o zadnjem občnem zboru.
2. Poročilo načelstva in potrjenje računskega zaključka za l. 1914.
3. Volitev načelstva in računskih pregledovalcev.
4. Poročilo o izvršeni reviziji.
5. Razdelitev čistega dobička.
6. Slučajnosti.

Opomnja. Ako bi ob določenem času ne bilo navzočega za sklepanje zadostujočega števila članov (t. j. $\frac{1}{10}$ vseh članov), se vrši pol ure pozneje drug občni zbor ob vsakem številu prisotnih članov (§ 35).

Odbor.

Edino slovensko narodno trgovsko-obrtno podjetje

Hotel TRABESINGER

v Celovcu, Velikovaška cesta št. 5.

Podpisano vodstvo hotela Trabesinger se vljudno priporoča vsem velecenjenim slovenskim in slovanskim gostom-potnikom, ki prenočujejo ali za več časa ostanejo v Celovcu. V hotelu se dobe lepe, snažne sobe po primerni ceni; nudi se izborna kuhinja in zajamčeno pristna in dobra vina iz Slovenskih goric. Na razpolago je tudi kegljišče poleg senčnatega vrta, po zimi toplo zakurjeno. V hotelu Trabesinger dobite vsak dan, posebno pa ob sredah zvečer, prijetno slovensko družbo. Slovenski potniki in rodoljubi, ustavljajte se samo v edini slovenski gostilni „Hotel Trabesinger“ v Celovcu, kjer boste vedno dobro postreženi.

Za mnogobrojni obisk se priporoča

vodstvo hotela Trabesinger.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.